Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

10 päivänä maaliskuuta 2022 *

Ennakkoratkaisupyyntö – Oikeudellinen yhteistyö yksityisoikeudellisissa asioissa – Asetus (EU) N:o 1215/2012 – 7 artiklan 2 alakohta – Tuomioistuimen toimivalta sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevassa asiassa – Konkurssipesän selvittäjän kolmatta osapuolta vastaan velkojien edun mukaisesti nostama kanne – Paikkakunta, missä vahinko ilmeni – 8 artiklan 2 alakohta – Yhteisiä etuja valvovan osapuolen esittämä sivullisvaatimus – Asetus (EY) N:o 864/2007 – Soveltamisala – Pääsääntö

Asiassa C-498/20,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Rechtbank Midden-Nederland (Keski-Alankomaiden alioikeus) on esittänyt 2.9.2020 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 29.9.2020, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

ZK, JM:n seuraajana BMA Nederland BV:n konkurssipesän selvittäjä,

vastaan

BMA Braunschweigische Maschinenbauanstalt AG,

jossa asian käsittelyyn osallistuu

Stichting Belangbehartiging Crediteuren BMA Nederland,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. Jääskinen sekä tuomarit M. Safjan (esittelevä tuomari) ja N. Piçarra,

julkisasiamies: M. Campos Sánchez-Bordona,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

– ZK, JM:n seuraajana BMA Nederland BV:n konkurssipesän selvittäjä, edustajinaan I. Lintel ja T. van Zanten, advocaten,

– BMA Braunschweigische Maschinenbauanstalt AG, edustajinaan L. Kortmann, B. Kraaipoel ja N. Pannevis, advocaten,

– Stichting Belangbehartiging Crediteuren BMA Nederland, edustajanaan F. Eikelboom, advocaat,

– Euroopan komissio, asiamiehinään M. Heller, F. Wilman ja M. Wilderspin,

kuultuaan julkisasiamiehen 28.10.2021 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhtäältä tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 12.12.2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1215/2012 (EUVL 2012, L 351, s. 1) 7 artiklan 2 alakohdan ja 8 artiklan 2 alakohdan sekä toisaalta sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovellettavasta laista 11.7.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 864/2007 (Rooma II) (EUVL 2007, L 199, s. 40) 4 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat ZK, joka on JM:n seuraajana BMA Nederland BV:n (jäljempänä BMA NL) konkurssipesän selvittäjä, ja BMA Braunschweigische Maschinenbauanstalt AG (jäljempänä BMA AG) ja joka koskee viimeksi mainitun yhtiön huolenpitovelvollisuuden vastaista menettelyä, josta aiheutui vahinkoa ensiksi mainitun yhtiön velkojille.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Asetus N:o 1215/2012

3 Asetuksen N:o 1215/2012 johdanto-osan 15, 16 ja 34 perustelukappaleen sanamuoto on seuraava:

”(15) Tuomioistuimen toimivaltaa koskevien sääntöjen ennustettavuuden olisi oltava hyvä, ja niiden olisi perustuttava periaatteeseen, jonka mukaan toimivaltainen tuomioistuin määräytyy pääsääntöisesti vastaajan kotipaikan perusteella. Vastaajan kotipaikan tuomioistuimen olisi aina oltava toimivaltainen, lukuun ottamatta joitakin tarkoin rajattuja tapauksia, joissa riita-asian kohteen tai osapuolten sopimusvapauden vuoksi jokin muu liittymäperuste on oikeutettu. Oikeushenkilöiden kotipaikka olisi määriteltävä itsenäisesti yhteisten sääntöjen avoimuuden lisäämiseksi ja toimivaltaristiriitojen välttämiseksi.

(16) Moitteettoman lainkäytön helpottamiseksi tai tuomioistuimen ja riita-asian läheisen liittymän vuoksi olisi oltava vaihtoehtoisia toimivaltaperusteita vastaajan kotipaikan mukaan määräytyvän toimivaltaperusteen lisäksi. Läheisellä liittymällä olisi taattava oikeusvarmuus ja vältettävä mahdollisuus siitä, että vastaaja haastetaan sellaisen jäsenvaltion tuomioistuimeen, johon hän ei kohtuudella ole voinut odottaa joutuvansa. Tämä on tärkeää erityisesti silloin, kun riita-asia koskee sopimukseen perustumattomia velvoitteita, jotka johtuvat yksityisyyden tai henkilöön liittyvien oikeuksien loukkauksesta, esimerkiksi kunnianloukkauksesta.

– –

(34) Olisi varmistettava jatkuvuus [tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden täytäntöönpanosta yksityisoikeuden alalla 27.9.1968 tehdyn yleissopimuksen (EYVL 1972, L 299, s. 32), sellaisena kuin se on muutettuna myöhemmillä sopimuksilla uusien jäsenvaltioiden liittymisestä tähän yleissopimukseen (jäljempänä vuoden 1968 Brysselin yleissopimus)], [tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001 (EYVL 2001, L 12, s. 1)] ja tämän asetuksen välillä, minkä vuoksi olisi säädettävä siirtymäsäännöksistä. Saman jatkuvuuden olisi koskettava myös Euroopan unionin tuomioistuimen tulkintaa vuoden 1968 Brysselin yleissopimuksesta ja sen korvaavista asetuksista.”

4 Asetuksen N:o 1215/2012 II luku, jonka otsikko on ”Toimivalta”, sisältää muun muassa 1 jakson, jonka otsikko on ”Yleiset säännökset”, ja 2 jakson, jonka otsikko on ”Erityinen toimivalta”. Mainitun asetuksen 1 jaksoon kuuluvan 4 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kanne sellaista henkilöä vastaan, jolla on kotipaikka jäsenvaltiossa, nostetaan hänen kansalaisuudestaan riippumatta tuon jäsenvaltion tuomioistuimessa, jollei tämän asetuksen säännöksistä muuta johdu.”

5 Kyseisen asetuksen 7 artiklassa, joka kuuluu asetuksen II luvun 2 jaksoon, säädetään seuraavaa:

”Jos henkilön kotipaikka on jäsenvaltiossa, häntä vastaan voidaan nostaa kanne toisessa jäsenvaltiossa

– –

2) sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevassa asiassa sen paikkakunnan tuomioistuimessa, missä vahinko sattui tai saattaa sattua;

– –”

6 Asetuksen N:o 1215/2012 8 artiklan, joka myös kuuluu mainittuun 2 jaksoon, 2 alakohdassa säädetään, että jos henkilöllä on kotipaikka jäsenvaltiossa, häntä vastaan voidaan nostaa kanne myös

”jos kanne koskee takuu- tai takausvaatimusta tai sivullisvaatimusta, siinä tuomioistuimessa, jossa alkuperäinen kanne on pantu vireille, jollei alkuperäistä kannetta ole nostettu ainoastaan sen vuoksi, että kanne henkilöä vastaan saataisiin tutkituksi muussa tuomioistuimessa kuin siinä, joka muutoin olisi ollut toimivaltainen tutkimaan häntä vastaan nostetun kanteen”.

Rooma II -asetus

7 Rooma II -asetuksen johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Tämän asetuksen aineellisen soveltamisalan ja säännösten olisi oltava johdonmukaisia [asetuksen N:o 44/2001] ja sopimusvelvoitteisiin sovellettavaa lakia koskevien säädösten kanssa.”

8 Kyseisen asetuksen 1 artiklan, jonka otsikko on ”Soveltamisala”, 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tätä asetusta ei sovelleta:

– –

d) sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin, jotka johtuvat yhtiöitä tai muita yhteisöjä tai yhteenliittymiä koskevasta laista, kun kyse on esimerkiksi yhtiöiden tai muiden yhteisöjen tai yhteenliittymien perustamisesta rekisteröimällä tai muulla tavoin, oikeuskelpoisuudesta tai oikeustoimikelpoisuudesta, sisäisistä järjestelyistä tai purkautumisesta, niiden toimihenkilöiden tai osakkaiden henkilökohtaisesta vastuusta yhtiön tai muun yhteisön tai yhteenliittymän veloista tai tilintarkastajilla lakisääteisen tilintarkastuksen suorittamisessa yhtiötä tai sen osakkaita kohtaan olevasta henkilökohtaisesta vastuusta”.

9 Mainitun asetuksen II luku koskee vahingonkorvausvastuun perustavia tapahtumia. Kyseisen asetuksen 4 artiklan, jonka otsikko on ”Yleissääntö”, sanamuoto on seuraava:

”1. Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, sopimukseen perustumattomaan velvoitteeseen, joka johtuu vahingonkorvausvastuun perustavasta tapahtumasta, sovelletaan sen maan lakia, jossa vahinko aiheutuu, riippumatta siitä, missä maassa vahingon aiheuttanut tapahtuma sattui, ja siitä, missä maassa tai maissa tuon tapahtuman välilliset seuraukset ilmenevät.

2. Jos vastuulliseksi väitetyllä henkilöllä ja vahingonkärsijällä on molemmilla asuinpaikkansa samassa maassa, kun vahinko aiheutuu, sovelletaan tämän maan lakia.

3. Jos kaikista tapaukseen liittyvistä seikoista ilmenee, että vahingonkorvausvastuun perustava tapahtuma liittyy 1 tai 2 kohdassa tarkoitettua maata selvästi läheisemmin johonkin toiseen maahan, sovelletaan tämän toisen maan lakia. Selvästi läheisempi liittymä toiseen maahan voi perustua erityisesti osapuolten väliseen ennestään olemassa olevaan suhteeseen, kuten sopimukseen, joka liittyy läheisesti kyseiseen vahingonkorvausvastuun perustavaan tapahtumaan.”

Alankomaiden oikeus

10 Siviililain (Burgerlijk Wetboek), joka tuli voimaan 1.7.1994, 3 osan 305a §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Täysin oikeustoimikelpoinen säätiö tai yhdistys voi nostaa kanteen muiden henkilöiden vastaavien etujen suojaamiseksi siltä osin kuin se sääntöjensä perusteella valvoo näitä etuja.

– –

3. Tämän pykälän 1 momentissa tarkoitetun kanteen kohteena ei voi olla – – rahamääräinen vahingonkorvaus.

_ _”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

11 BMA NL ja sen emoyhtiö BMA Groep BV ovat Alankomaihin sijoittautuneita yhtiöitä. Saksaan sijoittautunut BMA AG on BMA Groepin emoyhtiö ja siten BMA NL:n emoyhtiön emoyhtiö. BMA Groep omistaa BMA NL:n kokonaan ja johtaa sitä yksin.

12 Vuosina 2004–2011 BMA AG myönsi BMA NL:lle yhteensä 38 miljoonan euron suuruiset lainat. Rahoitussopimuksissa oikeuspaikaksi määrättiin saksalaiset tuomioistuimet ja sovellettavaksi oikeudeksi Saksan oikeus. Rahoitus hoidettiin Alankomaihin sijoittautuneen pankin kautta. Lisäksi BMA AG takasi toisinaan BMA NL:n velkoja ja teki yhtiöön pääomasijoituksia.

13 BMA AG lakkautti BMA NL:n rahoitustuen vuoden 2012 alussa. BMA NL jätti tuolloin konkurssihakemuksen. BMA NL asetettiin konkurssiin 3.4.2012.

14 Unionin tuomioistuimen käytettävissä olevista tiedoista ilmenee, että BMA NL:n konkurssipesän varat eivät riitä kaikkien velkojien saatavien täysimääräiseen maksamiseen, että suurin osa toistaiseksi hyväksyttyjen etuoikeudettomien saatavien määrästä kuuluu BMA AG:lle ja muille Saksaan sijoittautuneille kyseiseen konserniin kuuluville yhtiöille ja että muut velkojat, joiden saatavia ei ole maksettu, ovat sijoittautuneet useisiin eri maihin Euroopan unionissa ja sen ulkopuolella.

15 ZK nosti pääasiassa BMA AG:tä vastaan kanteen, joka tunnetaan Alankomaiden oikeudessa nimellä Peeters–Gatzen-kanne. Kyseessä on selvittäjän nostama sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskeva kanne sellaista kolmatta osapuolta vastaan, joka väitetysti on myötävaikuttanut konkurssiin asetetun yhtiön velkojille aiheutuneeseen vahinkoon. Kanne nostetaan kaikkien velkojien hyväksi mutta ei niiden nimissä, ja sen tarkoituksena on palauttaa velkojien mahdollisuudet takaisinsaantiin. Lopputuloksesta hyötyvät kaikki velkojat. Tällaisen kanteen ratkaisemiseksi ei ole tarpeen tutkia kunkin kyseessä olevan velkojan yksittäistä asemaa.

16 ZK väittää, että BMA AG on toiminut oikeudenvastaisesti laiminlyömällä huolenpitovelvollisuutensa kaikkia BMA NL:n velkojia kohtaan ja että BMA AG on vastuussa kyseisille velkojille aiheutuneesta vahingosta.

17 Selvittäjän mukaan tämä laiminlyönti muodostuu tarkemmin ottaen siitä, että BMA AG lakkasi rahoittamasta BMA NL:ää, minkä seurauksena tämän konkurssi tuli väistämättömäksi.

18 BMA AG:n kiistettyä toimivallan Rechtbank Midden-Nederland (Keski-Alankomaiden alioikeus), joka on ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, totesi vuonna 2018 olevansa toimivaltainen tutkimaan selvittäjän nostaman kanteen maksukyvyttömyysmenettelyistä 20.5.2015 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2015/848 (EUVL 2015, L 141, s. 19) perusteella.

19 Kyseinen tuomioistuin hyväksyi vuonna 2019 asetuksen N:o 1215/2012 8 artiklan 2 alakohdan nojalla Stichting Belangenbehartiging Crediteuren BMA Nederlandin (jäljempänä Stichting) hakemuksen saada osallistua väliintulijana pääasian oikeudenkäyntiin.

20 Stichtingin tarkoituksena on valvoa niiden BMA NL:n velkojien etuja, joille on aiheutunut vahinkoa BMA AG:n toimista tai laiminlyönneistä. Stichting valvoo yli 50 velkojan etuja, ja näiden velkojien saatavat ovat yhteensä noin 40 prosenttia etuoikeudettomien velkojien, jotka eivät ole sidoksissa BMA AG:hen, hyväksytyistä saatavista.

21 ZK:n tavoin Stichting väittää myös, että BMA AG on toiminut oikeudenvastaisesti velkojia kohtaan ja että sen on korvattava velkojille näin aiheutunut vahinko. Stichting vaatii kuitenkin, että velat maksetaan suoraan kullekin velkojalle, kun taas selvittäjä vaatii, että velat maksetaan BMA NL:n konkurssipesälle.

22 Stichting esitti vaatimuksensa siviililain 3 osan 305a §:ssä tarkoitettuna ryhmäkanteena.

23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin myöntää, että se on tehnyt virheen todetessaan olevansa toimivaltainen asetuksen 2015/848 nojalla, kun otetaan huomioon 6.2.2019 annettu tuomio NK (C-535/17, EU:C:2019:96). Sen tehtävänä on siten arvioida, onko se asetuksen N:o 1215/2012 perusteella toimivaltainen tutkimaan selvittäjän ja väliintulijana olevan Stichtingin vaatimukset. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että unionin tuomioistuin ei ole lausunut näistä seikoista 6.2.2019 antamassaan tuomiossa NK (C-535/17, EU:C:2019:96) ja että tältä osin on olemassa perusteltu epäilys.

24 Se, että kyseessä on ryhmäkanne, joka on nostettu tiettyjen velkojien hyväksi, johtaa ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan myös vaikeuksiin siltä osin kuin on kyse Rooma II -asetuksen 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta sovellettavan lain määrittämisestä sen paikan perusteella, missä vahinko aiheutuu, joten kyseisen tuomioistuimen mukaan on saatava unionin tuomioistuimen tulkinta myös tältä osin.

25 Tässä tilanteessa Rechtbank Midden-Nederland päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) a) Onko [asetuksen N:o 1215/2012] 7 artiklan 2 alakohtaan sisältyvää käsitettä ’paikkakunta, missä vahinko sattui’ tulkittava siten, että ’paikka, jossa vahingon aiheuttanut kausaaliyhteydessä oleva tapahtuma sattui’ (Handlungsort) on paikkakunta, jonne on sijoittautunut yhtiö, jonka velkoja ei saada perittyä, jos tämä johtuu siitä, että kyseisen yhtiön emoyhtiön emoyhtiö on laiminlyönyt huolenpitovelvollisuutensa kyseisiä velkojia kohtaan?

b) Onko [asetuksen N:o 1215/2012] 7 artiklan 2 alakohtaan sisältyvää käsitettä ’paikkakunta, missä vahinko sattui’ tulkittava siten, että ’paikkakunta, jossa vahinko on ilmennyt’ (Erfolgsort) on paikkakunta, jonne on sijoittautunut yhtiö, jonka velkoja ei saada perittyä, jos tämä johtuu siitä, että kyseisen yhtiön emoyhtiön emoyhtiö on laiminlyönyt huolenpitovelvollisuutensa kyseisiä velkojia kohtaan?

c) Edellyttääkö paikkakunnan, jonne on sijoittautunut yhtiö, jonka velkoja ei saada perittyä, tuomioistuimen toimivaltaisuus erityisiä olosuhteita, ja jos näin on, mitä nämä olosuhteet ovat?

d) Onko [asetuksen N:o 1215/2012] 7 artiklan 2 alakohdan mukaisen toimivaltaisen tuomioistuimen määrittämisen kannalta merkitystä sillä, että yhtiön, jonka velkoja ei saada perittyä, alankomaalainen selvittäjä on lakisääteisen pesänhoitotehtävänsä yhteydessä nostanut sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevan vahingonkorvauskanteen kaikkien velkojien hyväksi (mutta ei niiden nimissä)? Tällainen kanne merkitsee sitä, että

kunkin velkojan yksittäistä asemaa ei ole aihetta tutkia ja että kolmas taho, jota vastaan kanne on nostettu, ei voi esittää puolustuksekseen selvittäjää vastaan kaikkia väitteitä, joita se voisi mahdollisesti esittää tiettyjä yksittäisiä velkojia vastaan.

e) Onko [asetuksen N:o 1215/2012] 7 artiklan 2 alakohdan mukaisen toimivaltaisen tuomioistuimen määrittämisen kannalta merkitystä sillä, että osalla velkojista, joiden hyväksi selvittäjä nostaa kanteen, on kotipaikka Euroopan unionin alueen ulkopuolella?

2) Onko ensimmäiseen kysymykseen vastattava toisin, jos kanteen on nostanut säätiö, jonka tarkoituksena on valvoa ensimmäisessä kysymyksessä tarkoitettua vahinkoa kärsineiden velkojien yhteisiä etuja? Tällaisen ryhmäkanteen tapauksessa menettelyssä ei vahvisteta a) edellä tarkoitettujen velkojien kotipaikkoja, b) yksittäisten velkojien yhtiöltä olevien saatavien muodostumiseen liittyviä erityisiä olosuhteita eikä c) edellä tarkoitetun huolenpitovelvollisuuden olemassaoloa ja laiminlyöntiä yksittäisten velkojien osalta.

3) Onko [asetuksen N:o 1215/2012] 8 artiklan 2 alakohtaa tulkittava siten, että jos tuomioistuin, jossa alkuperäinen kanne on vireillä, peruuttaa päätöksensä, jonka mukaan se on toimivaltainen käsittelemään kanteen, se jää automaattisesti vaille toimivaltaa myös väliintulijan esittämien vaatimusten osalta?

4) a) Onko [Rooma II -asetuksen] 4 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että paikka, ’jossa vahinko aiheutuu’, on sen yhtiön kotipaikka, jolta ei ole mahdollista saada korvausta vahingosta, joka yhtiön velkojille on edellä mainitun huolenpitovelvollisuuden laiminlyönnin johdosta aiheutunut?

b) Onko tätä paikkaa määritettäessä merkitystä sillä, että kanteen on nostanut selvittäjä suorittaessaan lakisääteistä pesänhoitotehtäväänsä ja kaikkien velkojien edustaja niiden yhteisen edun valvojana (mutta ei niiden nimissä)?

c) Onko tätä paikkaa määritettäessä merkitystä sillä, että osalla velkojista on kotipaikka Euroopan unionin alueen ulkopuolella?

d) Onko se, että konkurssissa olevan alankomaalaisen yhtiön ja sen emoyhtiön emoyhtiön välillä oli rahoitussopimuksia, joissa oikeuspaikaksi määrättiin saksalaiset tuomioistuimet ja sovellettavaksi oikeudeksi Saksan oikeus, sellainen seikka, jonka johdosta BMA AG:n väitetyn vahingonkorvausvastuun perustava tapahtuma liittyy Rooma II -asetuksen 4 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla selvästi läheisemmin johonkin muuhun maahan kuin Alankomaihin?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

26 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään lähinnä, onko asetuksen N:o 1215/2012 7 artiklan 2 alakohtaa tulkittava siten, että sellaisen yhtiön, jonka velkojien saatavat eivät ole perittävissä, koska sen emoyhtiön emoyhtiö on laiminlyönyt huolenpitovelvollisuutensa kyseisen yhtiön velkojia kohtaan, sijoittautumispaikan tuomioistuin on toimivaltainen tutkimaan sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevan ryhmäkanteen, jonka kyseisen yhtiön konkurssipesän selvittäjä on nostanut lakisääteisen pesänhoitotehtävänsä yhteydessä kaikkien velkojien hyväksi mutta ei niiden nimissä, jolloin niiden on erikseen haettava itselleen korvausta aiheutuneesta vahingosta.

27 Aluksi on huomautettava, että siltä osin kuin asetuksen N:o 1215/2012 johdanto-osan 34 perustelukappaleen mukaan kyseisellä asetuksella kumotaan ja korvataan asetus N:o 44/2001, jolla puolestaan korvattiin vuoden 1968 Brysselin yleissopimus, unionin tuomioistuimen tekemä tulkinta näiden viimeksi mainittujen oikeudellisten välineiden säännöksistä ja määräyksistä koskee myös asetusta N:o 1215/2012, mikäli näiden säännösten ja määräysten voidaan katsoa ”vastaavan toisiaan”. Tilanne on näin yhtäältä kyseisen yleissopimuksen, sellaisena kuin se on muutettuna, 5 artiklan 3 kohdan ja asetuksen N:o 44/2001 5 artiklan 3 alakohdan osalta ja toisaalta asetuksen N:o 1215/2012 7 artiklan 2 alakohdan osalta (tuomio 12.5.2021, Vereniging van Effectenbezitters, C-709/19, EU:C:2021:377, 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

28 On myös muistettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 1215/2012 7 artiklan 2 alakohdassa säädettyä erityistä toimivaltaa koskevaa sääntöä, jonka mukaan kantaja voi nostaa sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevan kanteen sen paikkakunnan tuomioistuimessa, missä vahinko sattui tai saattaa sattua, on tulkittava itsenäisesti ja suppeasti (tuomio 12.5.2021, Vereniging van Effectenbezitters, C-709/19, EU:C:2021:377, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

29 Mainitussa säännöksessä ilmaistu erityistä toimivaltaa koskeva sääntö, joka on poikkeus kyseisen asetuksen 4 artiklassa säädetystä vastaajan kotipaikan tuomioistuimen toimivaltaisuutta koskevasta periaatteesta, perustuu riita-asian ja sen paikkakunnan tuomioistuinten, missä vahinko sattui, välisen erityisen läheisen liittymän olemassaoloon, minkä vuoksi on perusteltua antaa toimivalta näille tuomioistuimille hyvään lainkäyttöön ja prosessin asianmukaiseen järjestämiseen liittyvien syiden perusteella (ks. vastaavasti tuomio 18.7.2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, 49 kohta ja tuomio 24.11.2020, Wikingerhof, C-59/19, EU:C:2020:950, 28 kohta).

30 Sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevassa asiassa sen paikkakunnan tuomioistuimella, missä vahinko sattui tai saattaa sattua, on nimittäin yleensä parhaat mahdollisuudet ratkaista asia muun muassa riidan läheisyyden ja asian selvittämisen vaivattomuuden vuoksi (tuomio 18.7.2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, 50 kohta).

31 Unionin tuomioistuin on todennut kanteista, joiden tarkoituksena on saattaa selvitystilaan asetetun osakeyhtiön hallituksen jäsen ja yhtiön osakkeenomistaja vastuuseen yhtiön veloista, että asetuksen N:o 44/2001 5 artiklan 3 alakohdassa tarkoitettu paikkakunta, missä vahinko sattui tai saattaa sattua, on se paikkakunta, johon yhtiön harjoittama toiminta ja tähän toimintaan liittyvä taloudellinen tilanne liittyvät ja joka näytti 18.7.2013 annettuun tuomioon ÖFAB (C-147/12, EU:C:2013:490) johtaneessa asiassa olleen tämän saman yhtiön kotipaikka (tuomio 18.7.2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, 54 ja 55 kohta).

32 Nyt käsiteltävässä asiassa on analogisesti katsottava, että viimeksi mainittu paikkakunta on myös asetuksen N:o 1215/2012 7 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettu paikkakunta, missä vahinko sattui tai saattaa sattua, kun kyse on toimivallan määrittämisestä sellaisen vahingonkorvauskanteen tutkimiseksi, jonka yhtiön konkurssipesän selvittäjä on nostanut yhtiön emoyhtiön emoyhtiötä vastaan tilanteessa, jossa velkojien saatavat eivät ole perittävissä, koska emoyhtiön emoyhtiö on laiminlyönyt huolenpitovelvollisuutensa mainitun yhtiön velkojia kohtaan.

33 Voidaan nimittäin katsoa, että konkurssiin asetetun yhtiön taloudellisen tilanteen kehittymistä koskevat tiedot, joiden perusteella voidaan arvioida huolenpitovelvollisuuden väitettyä laiminlyöntiä ja sen laajuutta nyt käsiteltävässä asiassa, ovat saatavilla paikkakunnalla, johon kyseinen yhtiö on sijoittautunut.

34 Tämän vuoksi kanteen ja mainitun paikkakunnan välillä on hyvään lainkäyttöön ja prosessin asianmukaiseen järjestämiseen liittyvien syiden perusteella erityisen läheinen liittymä, kuten tämän tuomion 29 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä edellytetään. Lisäksi sijoittautumispaikan ennustettavuus on hyvä sekä kantajalle että vastaajana olevalle yhtiölle, kuten asetuksen N:o 1215/2012 johdanto-osan 15 perustelukappaleessa korostetaan.

35 Sen sijaan kullekin konkurssiin asetetun yhtiön velkojalle välillisesti aiheutunut vahinko on merkityksetön asetuksen N:o 1215/2012 7 artiklan 2 alakohdan soveltamisen kannalta, kun selvittäjä nostaa kanteen lakisääteisen pesänhoitotehtävänsä yhteydessä (ks. analogisesti tuomio 11.1.1990, Dumez France ja Tracoba, C-220/88, EU:C:1990:8, 21 kohta).

36 Näin ollen on katsottava, että kyseisen asetuksen 7 artiklan 2 alakohdan mukaan se tuomioistuin, jonka tuomiopiiriin konkurssiin asetettu yhtiö on sijoittautunut, on toimivaltainen tutkimaan sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevan ryhmäkanteen, jonka kyseisen yhtiön konkurssipesän selvittäjä on nostanut lakisääteisen pesänhoitotehtävänsä yhteydessä.

37 Tältä osin merkitystä ei ole sillä, että tällainen kanne ei koske kunkin velkojan yksittäistä asemaa, joten kolmas osapuoli, jota vastaan kanne on nostettu, ei voi esittää puolustuksekseen lakisääteistä tehtäväänsä hoitavaa konkurssipesän selvittäjää vastaan kaikkia väitteitä, jotka se olisi mahdollisesti voinut esittää tiettyjä yksittäisiä velkojia vastaan.

38 Tällaiset sovellettavassa kansallisessa oikeudessa säädetylle kannetyypille ominaiset seikat eivät nimittäin voi vaikuttaa asetuksen N:o 1215/2012 7 artiklan 2 alakohdan, jonka laaja sanamuoto kattaa monentyyppisiä vastuuperusteita, itsenäiseen tulkintaan (tuomio 30.11.1976, Bier, 21/76, EU:C:1976:166, 18 kohta), sillä kansalliseen aineelliseen oikeuteen perustuvien arviointikriteerien huomioon ottaminen olisi vastoin kyseisessä asetuksessa tavoiteltua tuomioistuimen toimivaltaa koskevien sääntöjen yhtenäistämistä ja oikeusvarmuutta (ks. analogisesti tuomio 16.5.2013, Melzer, C-228/11, EU:C:2013:305, 34 ja 35 kohta).

39 Koska unionin tuomioistuin on jo täsmentänyt, että asetuksen N:o 1215/2012 7 artiklan 2 alakohta kattaa myös pelkät vahvistuskanteet, jotka toimivat myöhempien vahingonkorvauskanteiden perustana (ks. analogisesti tuomio 5.2.2004, DFDS Torline, C-18/02, EU:C:2004:74, 28 kohta), on katsottava, että määritettäessä toimivaltaa kyseisen säännöksen nojalla ei merkitystä ole sillä, että selvittäjän nostaessa ryhmäkanteen jätetään tutkimatta kunkin sellaisen velkojan oma asema, joka voi korvausta saadakseen vedota kyseisen kanteen johdosta annettuun ratkaisuun.

40 Ensimmäiseen kysymykseen on näin ollen vastattava, että asetuksen N:o 1215/2012 7 artiklan 2 alakohtaa on tulkittava siten, että sellaisen yhtiön, jonka velkojien saatavat eivät ole perittävissä, koska sen emoyhtiön emoyhtiö on laiminlyönyt huolenpitovelvollisuutensa kyseisen yhtiön velkojia kohtaan, sijoittautumispaikan tuomioistuin on toimivaltainen tutkimaan sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevan ryhmäkanteen, jonka kyseisen yhtiön konkurssipesän selvittäjä on nostanut lakisääteisen pesänhoitotehtävänsä yhteydessä kaikkien velkojien hyväksi mutta ei niiden nimissä.

Toinen kysymys

41 Toisella kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee lähinnä, onko ensimmäiseen kysymykseen vastattava toisin, jos otetaan huomioon se, että pääasiassa säätiö valvoo velkojien yhteisiä etuja ja että tässä tarkoituksessa nostetussa kanteessa ei oteta huomioon velkojien yksilöllistä tilannetta.

42 Koska pääasiassa Stichting on vain väliintulija, sen asema ja sovellettavan oikeuden mukaiset menettelylliset oikeudet eivät voi vaikuttaa kysymykseen siitä, onko ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toimivaltainen tutkimaan selvittäjän nostaman kanteen.

43 Toiseen kysymykseen on siis vastattava, että ensimmäiseen kysymykseen ei ole vastattava toisin, vaikka otetaan huomioon se, että pääasiassa säätiö valvoo velkojien yhteisiä etuja ja että tässä tarkoituksessa nostetussa kanteessa ei oteta huomioon velkojien yksilöllistä tilannetta.

Kolmas kysymys

44 Kolmannella kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee lähinnä, onko asetuksen N:o 1215/2012 8 artiklan 2 alakohtaa tulkittava siten, että jos tuomioistuin, jossa alkuperäinen kanne on vireillä, peruuttaa päätöksensä, jonka mukaan se on toimivaltainen tutkimaan kanteen, se jää automaattisesti vaille toimivaltaa myös väliintulijan esittämien vaatimusten osalta.

45 Kyseisen asetuksen 8 artiklan 2 alakohdan mukaan tuomioistuin, joka on toimivaltainen tutkimaan alkuperäisen kanteen, on lähtökohtaisesti toimivaltainen tutkimaan myös mahdollisen sivullisvaatimuksen. Sitä vastoin tästä seuraa, että jos kyseinen tuomioistuin tarkastelee uudelleen alkuperäistä kannetta koskevaa päätöstään ja päätyy lopulta siihen, ettei se ole toimivaltainen tutkimaan kannetta, se ei voi myöskään olla toimivaltainen tutkimaan sivullisvaatimusta.

46 On katsottava, että kyseisen säännöksen päinvastainen tulkinta olisi vastoin sen taustalla olevia tavoitteita, jotka ovat yhtäältä rinnakkaisten oikeudenkäyntien saaminen mahdollisimman vähiin ja sen varmistaminen, ettei kahdessa jäsenvaltiossa anneta keskenään ristiriitaisia ratkaisuja, ja toisaalta se, että säädetään oikeuspaikasta, joka perustuu tuomioistuimen ja riita-asian läheiseen liittymään asianmukaisen lainkäytön helpottamiseksi (ks. vastaavasti tuomio 21.1.2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, 38 kohta).

47 Tällainen toimivallan säilyttäminen ainoastaan sivullisvaatimuksen osalta johtaisi väistämättä rinnakkaisiin oikeudenkäynteihin.

48 Kolmanteen kysymykseen on siis vastattava, että asetuksen N:o 1215/2012 8 artiklan 2 alakohtaa on tulkittava siten, että jos tuomioistuin, jossa alkuperäinen kanne on vireillä, peruuttaa päätöksensä, jonka mukaan se on toimivaltainen tutkimaan kanteen, se jää automaattisesti vaille toimivaltaa myös väliintulijan esittämien vaatimusten osalta.

Neljäs kysymys

49 Neljännellä kysymyksellään, jota on tarkasteltava kokonaisuudessaan, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee lähinnä, onko Rooma II -asetuksen 4 artiklaa tulkittava siten, että konkurssiin asetetun yhtiön emoyhtiön emoyhtiön huolenpitovelvollisuuteen perustuvaan korvausvelvollisuuteen sovelletaan lähtökohtaisesti sen maan lakia, johon konkurssiin asetettu yhtiö on sijoittautunut.

50 Aluksi on selvitettävä, jääkö pääasiassa kyseessä oleva vastuu Rooma II -asetuksen soveltamisalan ulkopuolelle asetuksen 1 artiklan 2 kohdan d alakohdan nojalla, koska se ei kuulu yhtiöoikeuden alaan. Vaikka ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on muodollisesti rajoittanut kysymyksensä koskemaan vain tietyn unionin oikeuden säännöksen tulkintaa, tämä seikka ei estä

unionin tuomioistuinta esittämästä sille kaikkia unionin oikeuden tulkintaan liittyviä seikkoja, jotka saattavat olla hyödyllisiä kansallisen tuomioistuimen arvioidessa käsiteltävänään olevaa asiaa (tuomio 15.7.2021, DocMorris, C-190/20, EU:C:2021:609, 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

51 Kyseinen säännös koskee sopimukseen perustumattomia velvoitteita, jotka johtuvat yhtiöitä tai muita yhteisöjä tai yhteenliittymiä koskevasta laista, kun kyse on esimerkiksi niiden perustamisesta rekisteröimällä tai muulla tavoin, oikeuskelpoisuudesta tai oikeustoimikelpoisuudesta, sisäisistä järjestelyistä tai purkautumisesta, niiden toimihenkilöiden tai osakkaiden henkilökohtaisesta vastuusta yhtiön tai muun yhteisön tai yhteenliittymän veloista tai tilintarkastajilla lakisääteisen tilintarkastuksen suorittamisessa yhtiötä tai sen osakkaita kohtaan olevasta henkilökohtaisesta vastuusta.

52 On muistutettava, että siltä osin kuin kyseessä on sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista 17.6.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 593/2008 (Rooma I) (EUVL 2008, L 177, s. 6) 1 artiklan 2 kohdan f alakohdassa ilmaistu yhtiöitä tai muita yhteisöjä tai yhteenliittymiä koskevaan lakiin liittyvien kysymysten vastaavanlainen asetuksen soveltamisalan ulkopuolelle jääminen, unionin tuomioistuin on todennut, että se koskee ainoastaan niiden järjestysmuotoon liittyviä kysymyksiä (tuomio 3.10.2019, Verein für Konsumenteninformation, C-272/18, EU:C:2019:827, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

53 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 54 kohdassa, osakkaiden ja toimihenkilöiden henkilökohtainen vastuu tässä ominaisuudessa yhtiön tai muun yhteisön tai yhteenliittymän veloista ja tilintarkastajilla lakisääteisen tilintarkastuksen suorittamisessa yhtiötä tai sen osakkaita kohtaan oleva henkilökohtainen vastuu, joihin viitataan Rooma II -asetuksen 1 artiklan 2 kohdan d alakohdassa, eivät ole kyseisten yhtiöiden tai muiden yhteisöjen tai yhteenliittymien järjestysmuotoon liittyviä kysymyksiä, joten soveltamisalan ulkopuolelle jäämisen laajuutta on täsmennettävä toiminnallisen arviointiperusteen avulla.

54 Koska tämän soveltamisalan ulkopuolelle jättämisen taustalla on lainsäätäjän tahto säilyttää yhden ainoan lain eli lex societatiksen piirissä ne näkökohdat, joiden osalta on olemassa erityinen ratkaisu, joka perustuu näiden näkökohtien ja yhtiön tai muun yhteisön tai yhteenliittymän järjestelyjen ja toiminnan väliseen yhteyteen, on kussakin tapauksessa selvitettävä, ovatko Rooma II -asetuksen 1 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitettujen osakkaiden, toimihenkilöiden tai tilintarkastajien sopimukseen perustumattomat velvoitteet olemassa yhtiöoikeudellisista vai muista syistä.

55 Erityisesti pääasiassa kyseessä olevan huolenpitovelvollisuuden laiminlyönnin osalta on tehtävä ero sen mukaan, onko kyse erityisestä huolellisuusvelvollisuudesta, joka perustuu Rooma II -asetuksen aineelliseen soveltamisalaan kuulumattomaan elimen ja yhtiön väliseen suhteeseen, vai kyseisen asetuksen soveltamisalaan kuuluvasta yleisestä huolellisuusvelvollisuudesta erga omnes. Tämän arvioiminen kuuluu yksinomaan ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle.

56 Jos ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaisi tällaisen arvioinnin perusteella, että Rooma II –asetusta sovelletaan, siitä kysymyksestä, onko kyseisen asetuksen 4 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että paikka, jossa vahinko aiheutuu, on sen yhtiön sijoittautumispaikka, jolta ei ole mahdollista saada korvausta vahingosta, joka yhtiön velkojille on aiheutunut siitä syystä, että kyseisen yhtiön emoyhtiön emoyhtiö on laiminlyönyt huolenpitovelvollisuuden, on todettava, että tämän tuomion 35 kohdasta ilmenee, että pääasiassa kyseessä oleva vahinko kohdistuu ensisijaisesti konkurssiin asetetun yhtiön omaisuuteen ja merkitsee siten ainoastaan välillistä vahinkoa yhtiön velkojille.

57 Mainitun asetuksen 4 artiklan 1 kohdassa täsmennetään, että sillä, missä maassa vahingon aiheuttanut tapahtuma sattui tai missä maassa sen mahdolliset välilliset seuraukset voivat ilmetä, ei ole merkitystä.

58 Tältä osin unionin tuomioistuin on jo todennut, että silloin, kun on mahdollista todeta välitöntä vahinkoa aiheutuneen, kyseisen vahingon aiheutumispaikka on sovellettavan lain määrittämisen kannalta merkityksellinen liittymä riippumatta vahingonkorvausvastuun perustavan tapahtuman välillisistä seurauksista (ks. vastaavasti tuomio 10.12.2015, Lazar, C-350/14, EU:C:2015:802, 25 kohta).

59 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, joka koskee toimivaltaa sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevassa asiassa, ilmenee lisäksi, että paikkakunta, missä vahinko ilmenee, on se paikkakunta, missä henkilöitä suoraan koskeva alkuperäinen vahinko ilmenee (ks. vastaavasti tuomio 11.1.1990, Dumez France ja Tracoba, C-220/88, EU:C:1990:8, 22 kohta).

60 Rooma II -asetuksen johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa todettujen johdonmukaisuutta koskevien vaatimusten mukaan tämä oikeuskäytäntö on otettava huomioon myös kyseistä asetusta sovellettaessa (ks. vastaavasti tuomio 21.1.2016, ERGO Insurance ja Gjensidige Baltic, C-359/14 ja C-475/14, EU:C:2016:40, 43 kohta).

61 Tästä seuraa, että Rooma II -asetuksen 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu maa, jossa vahinko aiheutuu, on se maa, johon on sijoittautunut yhtiö, jolta ei ole mahdollista saada korvausta vahingosta, joka yhtiön velkojille on aiheutunut siitä syystä, että kyseisen yhtiön emoyhtiön emoyhtiö on laiminlyönyt huolenpitovelvollisuuden.

62 Toiseksi siitä, että pääasiassa kanteita on nostanut joko selvittäjä suorittaessaan lakisääteistä pesänhoitotehtäväänsä tai kaikkien velkojien edustaja niiden yhteisen edun valvojana mutta ei niiden nimissä, on heti alkuun todettava, että Rooma II -asetuksella käyttöön otetun järjestelmän mukaan sillä, kuka nostaa kanteen ja minkätyyppisestä kanteesta on kyse, ei ole vaikutusta sen paikan määrittämiseen, missä vahinko aiheutuu.

63 Siltä osin kuin on kyse väitteestä, jonka mukaan konkurssiin asetetun yhtiön ja sen emoyhtiön emoyhtiön välillä oli ennestään olemassa rahoitussopimus, jossa määrättiin oikeuspaikka, on syytä huomata, että Rooma II -asetuksen 4 artiklan 3 kohdan mukaan selvästi läheisempi liittymä toiseen maahan voi perustua erityisesti osapuolten väliseen ennestään olemassa olevaan suhteeseen, kuten sopimukseen, joka liittyy läheisesti kyseiseen vahingonkorvausvastuun perustavaan tapahtumaan.

64 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 89 ja 92 kohdassa, tällaisen suhteen olemassaolo ei kuitenkaan yksinään riitä sulkemaan pois kyseisen asetuksen 4 artiklan 1 tai 2 kohdan nojalla sovellettavan lain soveltamista eikä se mahdollista sitä, että sopimukseen sovellettavaa lakia sovelletaan automaattisesti sopimussuhteen ulkopuoliseen vastuuseen.

65 Rooma II -asetuksen 4 artiklan 3 kohdan nojalla tuomioistuimella on nimittäin harkintavaltaa arvioida, onko sopimukseen perustumattoman velvoitteen ja sen maan, jonka lakia sovelletaan ennestään olemassa olevaan suhteeseen, välillä merkittävä liittymä. Tämän maan lakia on sovellettava ainoastaan siinä tapauksessa, että tuomioistuin vahvistaa kyseisen liittymän.

66 Neljänteen kysymykseen on siis vastattava, että Rooma II -asetuksen 4 artiklaa on tulkittava siten, että konkurssiin asetetun yhtiön emoyhtiön emoyhtiön huolenpitovelvollisuuteen perustuvaan korvausvelvollisuuteen sovelletaan lähtökohtaisesti sen maan lakia, johon konkurssiin asetettu yhtiö on sijoittautunut, mutta se, että näiden kahden yhtiön välillä oli ennestään olemassa oikeuspaikkalausekkeen sisältävä rahoitussopimus, on seikka, jonka seurauksena voi syntyä selvästi läheisempi liittymä toiseen maahan mainitun artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

Oikeudenkäyntikulut

67 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kahdeksas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 12.12.2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1215/2012 7 artiklan 2 alakohtaa on tulkittava siten, että sellaisen yhtiön, jonka velkojien saatavat eivät ole perittävissä, koska sen emoyhtiön emoyhtiö on laiminlyönyt huolenpitovelvollisuutensa kyseisen yhtiön velkojia kohtaan, sijoittautumispaikan tuomioistuin on toimivaltainen tutkimaan sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevan ryhmäkanteen, jonka kyseisen yhtiön konkurssipesän selvittäjä on nostanut lakisääteisen pesänhoitotehtävänsä yhteydessä kaikkien velkojien hyväksi mutta ei niiden nimissä.**

2) **Ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen ei ole vastattava toisin, vaikka otetaan huomioon se, että pääasiassa säätiö valvoo velkojien yhteisiä etuja ja että tässä tarkoituksessa nostetussa kanteessa ei oteta huomioon velkojien yksilöllistä tilannetta.**

3) **Asetuksen N:o 1215/2012 8 artiklan 2 alakohtaa on tulkittava siten, että jos tuomioistuin, jossa alkuperäinen kanne on vireillä, peruuttaa päätöksensä, jonka mukaan se on toimivaltainen tutkimaan kanteen, se jää automaattisesti vaille toimivaltaa myös väliintulijan esittämien vaatimusten osalta.**

4) **Sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovellettavasta laista 11.7.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 864/2007 (Rooma II) 4 artiklaa on tulkittava siten, että konkurssiin asetetun yhtiön emoyhtiön emoyhtiön huolenpitovelvollisuuteen perustuvaan korvausvelvollisuuteen sovelletaan lähtökohtaisesti sen maan lakia, johon konkurssiin asetettu yhtiö on sijoittautunut, mutta se, että näiden kahden yhtiön välillä oli ennestään olemassa oikeuspaikkalausekkeen sisältävä rahoitussopimus, on seikka, jonka seurauksena voi syntyä selvästi läheisempi liittymä toiseen maahan mainitun artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla.**

Allekirjoitukset